

El petit Marc de La Bisbal i la força d'un tap

El petit Marc de La Bisbal i la força d'un tap

JOSEP ANTONI TRIVIÑO

EMarc és un nen de tres anys que viu a la Bisbal d'Empordà. Fa un any li van diagnosticar un tumor maligne al cervell. Des de llavors ha estat operat en diverses ocasions a l'hospital de la Vall d'Hebron. Els pares, per tal d'atendre el seu fill, que està ingressat a l'hospital, viuen tot l'any a Barcelona, per la qual cosa s'han vist obligats a deixar la feina.

No fa pas gaire s'ha engegat una campanya solidària per tal d'ajudar-los. S'estan recollint taps de plàstic de qualsevol tipus d'envàs, ja sigui de servei domèstic (productes de neteja, esprais, ampolles d'aigua, llet, refrescos, etc.) o d'ús industrial, per tal d'amuntegar unes tones i vendre-les a una empresa de reciclatge. Els punts de recollida estan ubicats en un munt d'establiments comercials, entitats, associacions i col·legis que col·laboren a la

Bisbal d'Empordà i rodalies i, igualment, en alguns establiments a Palafrugell, l'Escala, Sant Antoni de Calonge, Tossa de Mar, Caldes de Malavella, Fornells de la Selva, Bellcaire d'Empordà, Sant Feliu de Boada i Sant Joan de les Abadesses.

L'historiador i assagista britànic Thomas Carlyle va escriure al segle XIX: "Quan els homes es reuneixen per tal d'aconseguir un objectiu, descobreixen que poden assolir tanmateix altres fites, la consecució de les quals depèn de la seva mútua unió". Aquest tipus de campanyes solidàries que, gràcies a la senzillesa en la seva participació s'estan estenent arreu del nostre país, ens empenyen a pensar que una virtut arrelada d'allò més al cor de l'ésser humà és la solidaritat. I jo, personalment, quan ho penso, per un instant se m'encén en un fosc raonament del meu cervell una esquifida llumeneta, que m'ajuda, tal vegada, a veure la fi d'aquest llargarut i inacabable túnel d'aquesta crisi econòmica tan perllongada com estranya que tots plegats estem patint.

De vegades les coses petites frueixen d'una força insospitada. S'ha vist al llarg de la història de la Humanitat. En Mahatma Gandhi, a l'Índia, tot fent ús de quelcom tan petit i insignificant com el gest d'asseure's al terra de la via pública pacíficament, quan fou seguit per milers i milers de ciutadans, assolí la independència del seu país, tot doblegant al poderós Imperi Britànic. Sí de veritat les coses petites de vegades ajuden a assolir fites d'allò més grans. El tap de plàstic és un exemple a la clara. Vés per on un estri tan petit i insignificant que, des de sempre, pensàvem tots plegats que tan sols servia per tapar un envàs, ara, de sobte, ens adonem que, en unir-se les persones per aconseguir una fita, pot servir per allò que hi ha més important al món: salvar una vida humana, salvar la vida d'un infant. Aquesta és la força d'un tap, d'un petit tap. El nen Richi de Palamós, que amb sis anys pateix un medul·loblastoma, un tipus de càncer molt agressiu que requereix un tractament molt especialitzat a Boston, junt amb la seva família saben d'aquesta fortalesa, essent així que la campanya de taps solidaris engegada fa un temps està essent tot un èxit.

En aquest país amoïnada per causa d'un atur d'escàndol, per causa de la corrupció que envai moltes institucions, per causa de les males pràctiques dels responsables d'algunes entitats financeres tolerades àdhuc pels governs, a causa d'unes inacabables i injustes retallades als serveis públics essencials com la Sanitat i l'Educació, a causa d'una retallada encoberta als ingressos d'un dels sectors més febles de la societat, els pensionistes, a través de l'euro per recepta i l'anomenat copagament farmacèutic, a causa d'una retallada generalitzada del poder adquisitiu dels treballadors i treballadores que encara gaudeixen de la sort de mantenir el seu lloc de treball, per l'augment de l'IRPF i la futura pujada de l'IVA, a causa del futur acomiadament d'un munt de treballadors públics que originarà de ben segur un efecte comunicant al sector privat, a causa al cap i a la fi d'una política governamental centrada tan sols a arranjar les finances públiques i privades amb els ulls fixos en

aquesta parenta llunyana que ha vingut de sobte a viure a les nostres llars, "la prima de risc", en aquest país que no rutlla ni gens ni mica, de debò causa una immensa satisfacció saber que quan ens unim tots plegats podem aconseguir un objectiu d'allò més important: salvar la vida d'un infant, tot i que sigui mitjançant la força d'un petit i insignificant tap, i tal cosa m'empeny a pensar que tal vegada podrem, algun dia, assolir altres fites, com la consecució d'un canvi d'ànim col·lectiu que ens esperoni, a través de la confiança, a reactivar nosaltres mateixos l'economia, per mitjà d'un consum responsable. I aquí tenen una tasca fonamental, un cop més, les dones, essent així que quan elles preguin la decisió d'arraconar un xic la intel·ligent i necessària prudència, i tornin a consumir, llavors haurem arribat a l'inici de la fi d'aquest llargarut i inacabable túnel d'aquesta crisi econòmica tan perllongada com estranya.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/07/16/petit-marc-bisbal-forca-dun-tap/572278.html?utm_source=rss